

O láske k blížnemu

Chod' a rob aj ty podobne.
(Lk 10, 37)

Svätý Lukáš hovorí, ako sa pred Krista postavil akýsi zákoník, a keďže Ho chcel podrobiť skúške, spýtal sa: „Učiteľ, čo mám robiť, aby som dosiahol život večný?“ Ježiš odpovedal: „Čo je napísané v Zákone? Ako tam čítaš?“ Zákoník odpovedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej duše svojej, zo všetkých svojich síl a z celej svojej mysle a svojho blížneho ako seba samého!“ Vtedy Kristus povedal: „Dobre si odpovedal. Toto rob a budeš žiť!“ (por. Lk 10, 25-28).

Ale potom zákoník sa Ho pýta, kto je ten blížny a kohože to má milovať ako seba samého. A Kristus vtedy hovorí príklad o milosrdnom Samaritánovi. – Akýsi človek išiel z Jeruzalema do Jericha a padol do rúk zbojníkov. Olúpili ho, ťažko ho zranili a utiekli, zanechali ho tam skoro mŕtveho. Tou istou cestou prechádzal starozákonný kňaz, videl nešťastníka, ale ho obišiel. Tak isto sa zachoval aj levita, ktorý prechádzal okolo. Nakoniec prechádzal tou cestou Samaritán, zbadal smrteľne raneného, zľutoval sa, pristúpil k úbožiakovi, nalial mu na rany olivového oleja a vína, postaral sa o neho, vzal ho so sebou, priviezol ho do hostinca a tam sa o neho postaral. V nasledujúci deň ráno dal hospodárovi dva denáre a povedal: „Staraj sa o neho, ak vynaložíš na neho viac, zaplatím ti, keď sa vrátim, keď pôjdem naspäť“. Ježiš vyrozprával tento príbeh, a potom sa spýtal: „Ktorý z týchto troch je blížny tomu, ktorý padol do rúk zbojníkov?“ Na to Mu zákoník odpovedal: „Ten, ktorý mu preukázal milosrdenstvo“. A vtedy Ježiš povedal: „Chod' a rob aj ty podobne“ (por. Lk 10, 30-38).

A takto, bratia moji, vyzerá dokonalý vzor lásky, akú máme preukazovať blížnemu. Takáto láska nám zaistí večnú spásu. Naša viera a všetky naše čnosti budú vymyslené, a Boh nás bude mať za klamárov, ak nebudeme mať v srdci lásku k blížnemu. Po tejto čnosti možno poznať, či sme deťmi Božimi: *Každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha. Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska* (1 Jn 4, 7). Prikázanie lásky k blížnemu je také veľké a dôležité, že ho Boh stavia hneď po prikázaní lásky k Bohu. Ono je všeobecné, nutné a patrí k podstate nášho náboženstva, a od jeho splnenia závisí zachovanie iných prikázaní. Sv. Pavol hovorí, že iné prikázania zakazujú cudzoložstvo, krádež, krivdu, falošné svedectvo. Ak milujeme blížneho, neurobíme nikdy nič z tých vecí, lebo láska k blížnemu neznáša žiadnu krivdu iným (por. Rim 12, 9-10).

Najprv teda hovorím, že ak nezachováme toto prikázanie, nemôžeme byť spasení – lebo ak nemilujeme brata, *zostávame v smrti*, ako sa vyjadruje sv. Ján. A Kristus hovorí, že nás uzná za svoje deti iba pod touto podmienkou, že sa budeme navzájom milovať (pozri Jn 13, 35).

Po druhé, máme zachovať toto prikázanie preto, že všetci tvoríme jednu rodinu, sme stvorení na podobu Boha, máme jeden cieľ, našim spoločným Otcom je Ježiš Kristus, ktorý nás vykúpil svojim umučením a svojim krížom. Túto pravdu vyjadruje sv. Pavol vo svojom liste Efezanom (pozri Ef 4, 2-6).

V čom spočíva táto láska k blížnemu? Po prvé, v tom, aby sme chceli dobro blížnemu. Po druhé, v tom, aby sme mu preukázali dobro pri každej príležitosti, ktorá sa naskytne. Po tretie, v tom, aby sme znášali a ospravedlňovali omyly blížneho. V tom spočíva opravdivá láska, bez ktorej je nemožné nájsť milosť u Boha a spásu svojej duše.

1. Každému človeku teda máme *želať dobro* a sužovať sa, ak niekoho stretne nešťastie, lebo všetkých ľudí, dokonca nepriateľov, treba považovať za bratov. K všetkým musíme byť úprimní, nezávidieť tým, ktorým sa darí. Dobrých ľudí treba milovať kvôli ich čnostiam, a zlých – s úmyslom, aby sa stali dobrí; dobrým treba želať, aby vytrvali v milosti Božej, zlým – obrátenie. Ak je niekto veľký a veľmi zvrátený hriešnik, tak musíme nenávidieť jeho hriech, naproti tomu musíme milovať osobu hriešnika, ktorá je obrazom Boha.

2. Všetkým, nakoľko môžeme, musíme *preukazovať dobro* – tak čo sa tela, čo sa týka dobrého mena, ako aj duchovných dobier. Čo sa týka dobier tela, nesmieme nikdy krivdiť blížnemu, ani mu sťažovať dočasné zisky, hoci by sme mali kvôli tomu dokonca trpieť. Nič sa tak nepáči Bohu, ako súčiť s blížnymi. Sv. Pavol „plakal s plačúcimi a radoval sa s radujúcimi“ (por. Rim 12, 15). Ak však ide o dobré meno blížneho, tak sa chráňme ohovárania, osočovania a zlorečenia. Ak nemôžeme predísť ohováraniam kohosi, tak opustíme spoločenstvo ľudí, ktorí ohovárajú, pričom treba najskôr povedať všetko dobré, čo vieme o ohováraných osobách. Zvlášť otec a matka musia bdieť nad svojimi deťmi a domácimi, pričom musia spomedzi nich odstraňovať tento druh pohoršenia. Bohužiaľ, v dnešných časoch ľudia podceňujú dušu – tak svoju, ako i duše osôb, ktorí im boli zverení do starostlivosti. Neraz si viac cenia nerozumné zviera, ako vlastné nesmrteľné duše, ktoré sú sestrami anjelov, predurčenými pre nebeskú slávu. A sv. Ján Chryzostom hovorí, že každá duša je v očiach Ježiša Krista taká drahá, že Spasiteľ by radšej zničil nebesia ako by mal stratiť túto jedinú dušu. Keby ste sa ocitli pri nohách Krista, tak určite by ste s veľkou úctou zberali kvapky Jeho najsvätejšej krvi. Augustín predsa hovorí: „Keď som pochopil, že moja duša bola vykúpená Krvou Kristovou, rozhodol som sa zachovať sa v milosti Božej, hoci by som mal dokonca život položiť – lebo nechcem svoju dušu hriechom odovzdať satanovi“. Preto teda vy, otcovia i matky, tak pokojne a s takou ľahostajnosťou pozeráte na to, ako tie nešťastné bytosti – vaše deti – hynú?!

Prví kresťania počas prenasledovaní rozprávali pohanským cisárom, že všetci tvoria jednotu, že im je cudzia nenávisť či pomsta, že žehnanú tým, ktorí ich prenasledujú a sa rúhajú. Ách, bratia, kde sa podeli tie skvelé časy! Teraz kresťania milujú seba a svoje výhody. Dnes niet na svete takých horlivých kresťanov, ako vtedy.

Dnes, ak dve osoby majú taký istý charakter a také isté náklonnosti, tak sa ešte ako tak tolerujú. Ale ak majú opačné charaktery, okamžite mizne pokoj, mizne priateľstvo, mizne láska k blížnemu. Hovoríte, že vám je ťažké prispôbiť sa ľuďom s odlišným charakterom a postojom. Milovaní! Vlastné náboženstvo nepoznáte, nepoznáte milosrdného Boha! Opravdivá láska k blížnemu spočíva v tom, že preukazujete dobro každému bez rozdielu. – Počúvajte, čo hovorí sv. Jakub: *Lebo ak príde na vaše zhromaždenie muž so zlatým prsteňom a v skvostnom rúchu a príde aj chudobným v chatrnom odeve a vy si všimnete toho, ktorý je oblečený do nádherného rúcha a poviete: ty sa posad' pekne tu!, ale chudobnému poviete: ty si staň tam, alebo si sadni k mojej podnožke!, vari nerobíte rozdiely medzi sebou a nestali ste sa zlomyseľnými sudcami?!* (Jak 2, 3-4). Sv. Augustína hovorí, že máme milovať blížneho tak, ako nás miluje Ježiš Kristus, ktorý nebral ohľad na telo a krv, ale si nás zamiloval, aby nás posvätil a zaslúžil nám život večný.

To, či ideme cestou spásy, či skutočne milujeme Boha, môžeme poznať vlastne podľa toho, či sa dohodneme s osobami opačného charakteru, či sme radi v ich blízkosti, či o nich dobre hovoríme, či im preukazujeme služby, alebo dokonca máme dojem, že takým osobám dávame prednosť pred tými, ktorí nás podporujú a v ničom sa nám neprotivia – iba v takej situácii milujeme blížneho po kresťansky a zachovávame si priateľstvo s Bohom. Kto koná opačne, ten smeruje do zatratenia. Pomstiví! Zapamätajte si, že vaše modlitby, vaše pokánie, vaše pristupovanie ku svätým sviatostiam a almužny vám nič nepomôžu, ak budete v srdci živiť nenávisť. Sú ľudia, ktorí všetko obetujú pre osoby, ktoré milujú; ale ako málo je takých, ktorí sa skutočne páčia Bohu, lebo milujú ľudí, ktorí sú im nemilí, alebo sú im dokonca nepriateľmi!

Uvediem vám teraz príklad, ktorý ukazuje, ako vyzerá opravdivá láska k blížnemu.

Istý pustovník stretol jedného dňa na ceste biedneho mrzáka, pokrytého vredmi. Úbožiak sa ledva hýbal. Pustovník ho vzal do svojej cely a preukazoval mu všetku potrebnú pomoc. Keď konečne tento úbožiak nadobudol silu, pustovník sa ho spýtal, či by nechcel zostať v samotke spolu s ním. „Budeme sa spolu modliť – povedal – slúžiť dobrému Bohu, a ja budem pamätať na tvoj pokrm“. – „Ách, ako sa teším – odpovedal úbožiak. – Tvoje milosrdenstvo je pre mňa šťastím a potechou!“ Pustovník začal teraz dvojnásobne pracovať, aby uživil mrzáka i seba. Rád dával chudákovi lepšie porcie. Zakrátko však úbožiak začal šomrať proti svojmu dobrodincovi, pričom nariekal, že ho zle živí. – „Drahý priateľ – odpovedal pustovník – lepšie ťa krmím, ako seba samého, viac už nemôžem pre teba urobiť“. O niekoľko dní neskôr nevďačník znovu sa začal sťažovať, pričom zllorečil svojmu dobrodincovi. Pustovník pokojne trpel, nič nepovedal. Úbožiak sa zahanbil, že sa tak vyjadril o svätom človeku, ktorý mu dobre želal a preukazoval mu dobrodenia. Poprosil teda pustovníka o odpustenie. Ale znova ho ovládla netrpezlivosť a nenávisť. Začal teda kričať: „Je tu nuda, nemôžem s tebou vydržať – zaveď ma tam, kde si ma našiel. Nie som naučený na takú úbohú stravu“. Vtedy pustovník poprosil úbožiaka o odpustenie a sľúbil mu, že sa bude o neho lepšie starať. Z Božieho vnuknutia išiel k istému milosrdnému obyvateľovi v susedstve a poprosil ho o akési lepšie jedlo pre mrzáka. Obyvateľ pohnutý lútosťou sľúbil, že mu bude každý deň dávať čosi zo svojho stola. Chudák bol však nejaký čas spokojný. Avšak po niekoľkých týždňoch znovu začal robiť pustovníkovi trpké výčitky: „Si klamár! Predstieraš, že hľadáš pre mňa almužnu, ale robíš to pre seba, potichu zješ lepšie kúsky, a mne necháš iba zvyšok“. – „Ách, priateľu – hovoril pustovník – krivdíš mi týmito výčítkami. Nič nechcem pre seba a nič neberiem z toho, čo mi pre teba prinášajú. Ak nie si s tým spokojný, tak buď trpezlivý hoci z lásky ku Kristovi, a ja sa budem usilovať polepšiť“. „Neprijímam tvoje vysvetlenie“ – hovorí žobrák. Chytil pritom kameň a namieril na hlavu pustovníka, aby ho uderil. Pustovník sa sklonil na bok a vyhol úderu. Úbožiak teda chytil palicu, ktorou sa podopieral a tak silno ňou uderil dobrodinca, že ten padol na zem. „Nech ti Boh odpustí – povedal svätý človek – tak, ako ti ja odpúšťam krivdy, ktoré si mi spôsobil“. – „Odprosuješ ma slovami, ale v srdci mi určite želaš smrť“. – „Z celého srdca ti odpúšťam, priateľu“ - odpovedal dobrý pustovník. Na dôkaz toho chcel žobráka objasť, ale ten ho v tej chvíli chytil za hrdlo, poškriabal mu tvár nechtami a začal ho dusiť. Pustovník sa vytrhol z rúk zlostníka, ale ten ešte za ním volal: „Len choď, ale zapamätaj si, že kedysi mojou rukou zomrieš!“ Milosrdný pustovník trpezlivo, v duchu kresťanskej lásky znášal toho žobráka štyri roky, hoci stále musel počúvať množstvo výčítok zo strany úbožiaka. Každú chvíľu sa dožadoval, aby ho pustovník zanesol na cestu, kde ho vzal, že radšej chce zomrieť hladom a zimou alebo chce byť roztrhaný divými zvermi, ako bývať spolu s ním. Dobrý pustovník nevedel, čo má urobiť: z jednej strany sa bál, že úbožiak, ponechaný na opustenom mieste, zahynie; z druhej strany – obával sa, že už s ním dlhšie nevydrží, že musí stratiť trpezlivosť. Išiel teda s týmto problémom k sv. Antonovi, aby sa poradil, čo má robiť, aby sa páčil Bohu. Nebál sa námah a urážok, ktorých sa mu dostávalo za svoje dobrodenia – iba chcel poznať vôľu Božiu. Keď prišiel k sv. Antonovi, ten mu z Božieho vnuknutia povedal:

„Ách, synu, viem, čo ťa privádza a prečo ma hľadáš. Neprepusť od seba toho úbožiaka, to je pokušenie zlého ducha, ktorý ťa chce pozbaviť nádhernej koruny. Ak ho opustíš, syn môj, dobrý Boh nezabudne na neho“. Zo slov sv. Antona sa pustovník zorientoval, že jeho spása je závislá od starostlivosti, ktorú bude preukazovať nešťastnému mrzákovi. Po chvíli krátkeho premýšľania znovu prehovoril k sv. Antonovi: „Otče môj, bojím sa, či nestratím trpezlivosť, či to dlhšie vydržím“. – „Synu – hovorí sv. Anton – prečo by si mal stratiť trpezlivosť? Či nevieš, že najšľachetnejšie musíme zaobchádzať s tými, ktorý nám spôsobujú najviac zla? Nemáme zásluhy, ak preukazujeme trpezlivosť osobám, ktoré nám nerobia nič zlé. Či nevieš, syn môj, že láska je odvážnou čnosťou, ktorá sa nepozerala na omyly nepriateľa, ale jedine na Boha? Napomínam ťa teda, aby si ponechal chudáka vo svojom dome. Čím bude horší, tým viac mu preukazuj lútosť,

a Ježiš Kristus ti to pripočíta ako zásluhu, ako keby si túto milosť preukázal Jemu samému. Svojou trpezlivosťou ukáž, syn môj, že si učeníkom trpiaceho Boha. pamätaj, že znakom kresťana je trpezlivosť a láska. Vedz, že z vôle Božej vlastne tento úbožiak sa má zaslúžiť, aby si dosiahol korunu nebeskej slávy“.

Pustovník teraz jasne pochopil, čo vyžaduje od neho Boh. Vrátil sa domov, zabudol na krivdy, urážky a nečestné konanie žobraka, ďalej mu preukazoval bezhraničnú trpezlivosť, posluhoval mu s veľkou pokorou a neustále sa za neho modlil. Trpezlivosť a láska mladého pustovníka premenili srdce úbožiaka, ktorý pod vplyvom milosti Božej sa obrátil. Stalo sa to už za života veľkou odmenou pre svätého Božieho sluhu.

Kedysi, v deň Posledného súdu, tento príklad zahanbí kresťanov, ktorí nie sú v stave dokonca niekoľko dní pokojne a bez šomrania znášať trpkosti zo strany osôb opačného charakteru. Hovoria, že pre svätý pokoj treba ukončiť s nimi každý vzťah! Môj Bože, koľko kresťanov pôjde do zatratenia kvôli nedostatku trpezlivosti! Chceli by ste dokonca robiť zázraky, i tak nedosiahnete spásu, ak nebudete mať lásku. Kto je netrpezlivý, kto sa neriadí pohnútkami viery, ten nie je opravdivým učeníkom Krista, lebo ide za svojimi chůtkami, rozmarmi a náklonnosťami.

Zapamätajte si, vy – veriaci ľudia, že ak nemáte lásku, tak ste pokrytcami a nikdy nebudete vidieť Boha v nebi. Hoci by ste celý svoj majetok porozdávali na almužny, hoci by ste každý deň boli na svätej omši a prijímali Najsvätejšiu Sviatosť – bez tejto čnosti sa nedostanete do neba.

„Nechcem – hovoríš – vidieť mojich nepriateľov; dokonca v kostole sa nemôžem kvôli nim sústrediť“. – Čo to hovoríš, nešťastný človeče? To nie je žiadna kresťanská láska, ak preukazuješ dobro tým, ktorí sa ti neprotivia, ktorí ti pochlebujú, ktorí ti ďakujú za dobrodenia, ktorí sú k tebe milí. Kvôli takým osobám sa nebojíš žiadnej obety a námahy. Ale ak niekto tebou pohŕda, ak sa ukazuje hrubý a nevďačný, nechceš ho milovať, nechceš ho vidieť, vyhýbaš sa jeho spoločenstvu. Môj Bože! Predsa takéto správanie nás privedie do zatratenia!

Sv. Pavol Apoštol učí: *A keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo* (1 Kor 13, 3). K láske voči nepriateľom nás povzbudzuje umučenie Krista Pána a životopisy svätých, ktorí sa vlastne vyznačovali touto čnosťou – milovali svojich nepriateľov, dobrom sa odplácali za zlé. Sv. František Salezský hovorí, že keby mohol vykonať iba jeden dobrý skutok, tak by ho vykonal skôr tomu, kto mu spôsobil krivdu, ako oddanému priateľovi. Kto nemá opravdivú lásku k blížnemu, ten svojho protivníka prísne posudzuje, ohovára ho a vidí v ňom zlo. – Možno poviete, že vaši nepriatelia sa dopúšťajú mnohých zlých vecí, že často ich vidno, ako páchajú rozmanité hriechy, že sa nedá o nich zmýšľať ináč. – Nemáte v srdci opravdivú lásku, preto vidíte v protivníkovi samé zlo, preto často vo svojich súdoch sa dopúšťate omylov a preto nesprávne posudzujete.

Kedysi žil na púšti dlhé roky svätý muž, Simeón. Z Božieho vnuknutia opustil svoju samotu a vrátil sa do sveta. Robil zázraky, vyhánal zlých duchov z posadnutých, uzdravoval chorých. Avšak preto, že si chcel zachovať pokoru, špeciálne sa dopúšťal mnoho nesprávnych skutkov, aby ľudia o ňom zmýšľali zle. A skutočne, vo svete pohŕdali Simeónom a odsudzovali ho, nazývali ho hlupákom, šialencom, pijanom a voľnomyšlienkárom. A tieto súdy boli mylné, lebo tento človek bol skutočne svätý.

A tak isto aj my často krivdíme blížnym, ak vynášame unáhlené súdy. Tí, ktorých odsudzujeme ako tzv. zlých, môže predsa byť milí v očiach Božích.

Niekedy sa ľudia ospravedlňujú, že nemôžu udržiavať kontakty s tým, alebo iným, lebo on

má zvrátený charakter. Chcel by som sa takých opýtať, či oni sami sú svätí a bez chýb? Obyčajne je to tak, že najhorší ľudia si myslia, že nikomu sa nerobí nič zlé a sami sú nespravodlivo prenasledovaní inými. Ako často ľudia, ktorí nemajú v srdci lásku, sú *zaslepení!* Zapamätajte si: odpor a nechť k blížnemu to sú zlé znaky – môžu nás priviesť do zatratenia. Nikto z klamárov, ktorí nosia v srdci nenávisť, nepôjde do neba! Inou cestou išli svätí, ktorí nám zanechali pekné vzory k nasledovaniu.

Istý pustovník, ktorý sa považoval za nedokonalého, pocítil v hodine smrti veľkú radosť a bol úplne pokojný. Jeho predstaveného to veľmi udivovalo, spýtal sa teda zomierajúceho, prečo sa nebojí Božieho súdu a či si náhodou zlý duch nerobí z neho žarty. „Pravda, môj otče – odpovedal vtedy zomierajúci – že nebolo vidno u mňa mimoriadne veci. Mojou jedinou zásluhou je to, že som podľa príkazu Pána miloval všetkých ľudí, znášal som ich chyby, ospravedlňoval som ich, preukazoval som im služby, o nikom som nezmysľal ani nehovoril zle. To ma utešuje a dáva mi nádej, že Boh sa zľutuje nado mnou“. Predstavený sa vtedy zadivil a unesený zvolal: „Bože, aká pekná, aká cenná čnosť! Synu, keď si zachovával toto prikázanie, vykonal si všetko – skutočne máš zaistené nebo!“.

Drahí poslucháči! Využime každú príležitosť a pestujme túto čnosť, ktorá má toľko predností a toľko úžitku prináša – čnosť, bez ktorej naše kontakty s blížnymi vždy budú iba obyčajným pokrytectvom.

Odkiaľ pochádza nedostatok tejto čnosti, ktorá naplňa pokojom, obšťastňuje a zjednocuje ľudí? – Dôvodom tohto nedostatku sú žiadostivosť, pýcha a závisť. Máte voči niekomu smútok v srdci, lebo vás nepodporuje, lebo povedal čosi proti vám, lebo vám odmietol nejakú službu, alebo vás predišiel v nejakom obchode. Tak dlho pestujete v duši nechť, vyhýbate tej osobe, zdržujete sa od nej ďaleko. Nešťastní ľudia! Nezabúdajte, že vždy, keď konáte týmto spôsobom, vždy sa protivíte Bohu – a konečne On vás kedysi opustí a vtedy úboho zahyniete. Pravda, nesmieme milovať hriechy a priestupky blížneho, že ich treba nenávidieť, ale samotnú osobu treba milovať, lebo hriešnik neprestáva byť obrazom Boha. Keby ste chceli milovať iba tých, ktorí nemajú žiadnu škrvnu, tak by ste nemilovali nikoho, lebo všetci ľudia na svete majú akési nedokonalosti a chyby. Dobrý kresťan musí preukazovať hriešnikovi srdečný súcit, lebo je to človek biedny. To nás učí svojím príkladom Kristus. Lebo On sa modlil a zomrel za hriešnikov. A čo naklonilo Apoštolov k tomu, aby preplávali more a zomierali mučeníckou smrťou? Naklonila ich k tomu láska k nepriateľom! To vlastne táto láska spôsobila, že svätý František Xaverský opustil vlasť a všetky výhody, a odišiel medzi barbarov, aby pre nich znášal všetky možné námahy a utrpenia. Pustovník Abrahám tiež opustil svoju celú a išiel hlásať svätú vieru neznámych ľuďom; tam ho vláčili koňmi po zemi, potom ho polomŕtveho odhodili. Ale kto má v srdci opravdivú lásku, ten nevidí omyly svojho brata, naproti tomu mu pomáha, hoci by ho to malo stáť veľmi veľa.

Kto miluje blížneho, ten mu nikdy nedá pohoršenie. Okrem toho opravdivá láska k blížnemu sa prejavuje navonok skutkami. Kto ich koná, toho Kristus na Poslednom súde postaví po svojej pravici a pozve do svojho kráľovstva. *Podťe požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta* (Mt 25, 34). Sv. Serapion všetko rozdal chudobným, ba dokonca predal knihu Evanjelií, aby zachránil úbožiaka – a už predtým predal vlastné oblečenie. Keď sa ho jeden zo žiakov spýtal, prečo sa tak všetkého zrieka, svätec mu odpovedal, že v Evanjeliu si môže prečítať: *Chodť, predaj všetko čo máš a rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi*. Ten istý Serapion prikázal, aby jeho samého predali do otroctva a získané peniaze prikázal dať chudobnej vdove na výživu detí.

Keby sme mali túto skvelú čnosť, koľko duší by sme získali pre Boha, tak ako Serapion, ktorý mnohých barbarov obrátil na opravdivú vieru! Sv. Ján, nazývaný Almužník, keď rozjímal nad týmto príkladom, hovoril svojím priateľom: „Zdalo by sa, že si už urobil veľa, lebo si rozdal chudobným

celý svoj majetok, ale keď pozeráš na taký skutok, vidíš, že si neurobil nič, lebo si nedal sám seba, ako to urobil Serapion, ktorý keď chcel zachovať pri živote deti chudobnej vdovy, predal sám seba“.

Nakoniec vám hovorím: láska je najkrajšou čnosťou. Ona nám zaisťuje priateľstvo Boha, ona nás chráni pred peklom – preto, že prikazuje preukazovať dobro nepriateľom, že nedovoľuje nikoho nenávidieť, že chce každému dobre. Kiežby ste všetci mali túto vznešenú a drahocennú perlu – opravdivú lásku k blížnemu. Amen.